

лете голѣмъ огънь на площада предъ мината, за да види летеца, кжде трѣбва да спусне газовитѣ маски!

Маскитѣ пристигатъ!

Петърчо скочи като лудъ. Сърдцето му тревожно взе да бие. Изхвъркна навънъ. Бързо натрупа насрѣдъ площада голѣмъ купъ сухи дърва и ги запали съ фенера, окаченъ предъ входа на мината. Загледа се въ тъмната нощъ. Напрегна слухъ. Притаи дъхъ. Нищо не се чуваше. Нѣкъде избухваха тихи свѣткавици. Нощта бѣше безмълвна. Подиръ два часа време четирмата спасители излѣзоха полузадушени навънъ. Тѣ паднаха грохнали предъ входа на мината и започнаха да дишатъ като риби, извадени на сухо.

— Не можемъ повече да копаемъ безъ маски! Наближихме нашитѣ другари, чухме слаби човѣшки гласове вжтре, ала димътъ ни задуши. Отидоха хубавитѣ хора! — продума единиятъ, седна и впи очи къмъ голѣмия огънь, който прѣщѣше.

Тъкмо въ туй време, застаналиятъ на единъ високъ камъкъ Петърчо извика съ дивъ гласъ:

— Иде! Иде! Чувамъ го, иде!

— Кой иде? — подигна се телефонистътъ.

— Самолетътъ отъ Перникъ! Той носи газови маски.

Работниците скочиха на кра-

ка и дигнаха очи нагоре. Една голѣма черна птица забръмча надъ главитѣ имъ. Тя полетѣ бавно въ мрака и слизаше надолу. Изведнажъ единъ голѣмъ човалъ тупна до огъня. Рудничаритѣ бързо го развързаха. Измъкнаха десетина нови газови маски. Надѣнаха по една, грабнаха копачкитѣ и влѣзоха пакъ въ мината. Черната птица-спасителка описа три крѣга надъ „Орлово гнѣздо“ и отлетѣ.

Петърчо падна на колѣне и зашепне:

— Господи, дано сж още живи!

Устнитѣ му бѣха напукани.

До полунощъ спасителитѣ